

Hồi 32

Bạch Y Công Tử Đã Lộ Diện Mối Đại Nạn Sáu Mươi Năm Đài

hanh không thể tả, Đoan Mộc Hạ chợt lướt tới và giải khai huyết đạo cho lão nhân.

Trước khi Bạch Bất Phục kịp có phản ứng, Đoan Mộc Hạ lại lẹ miệng hỏi lão nhân:

- Cho hỏi, lão tiền bối vừa tự nhận là Bạch Y công tử ?

Lão nhìn nàng cảm kích:

- Không sai. Đó là ngoại hiệu ta đã dùng kể từ lúc ta mới đôi mươi và bước đầu bôn tẩu giang hồ.

Từ Nguyên Hậu phải cố gắng lắm mới giữ yên Bạch Bất Phục, để Đoan Mộc Hạ tiếp tục dò hỏi lão nhân kia:

- Sao lão tiền bối biết Thập Toàn Kiếm Pháp ?

Lão nhân liếc nhìn qua Bạch Bất Phục đang có sắc mặt giận dữ:

- Đó là sở học của ta, sao ta không biết và chính ta đã truyền thụ kiếm pháp này cho Bạch Cao Sơn, lúc y còn là Bạch y vệ của Vô Vi Cung!

Đến lượt Thôi Oanh Oanh giữ Bạch Bất Phục lại, không cho chàng phát tác.

Đoan Mộc Hạ dù đang bất ngờ khi biết điều mà lão nhân vừa nói, vẫn tiếp tục hỏi:

- Có phải lão tiền bối đã lần lượt hạ chiến thư cho cung chủ Bích Dạ Cung mà môn chủ độc môn Tri thù không?

Lão nhân run run khóe môi:

- Không phải ta. Có kẻ đã mạo nhận danh hiệu của ta để làm điều này.

- Là ai đã mạo nhận, lão tiền bối ?

- Ta...Ta đang tìm kẻ đó. Ta thật sự không biết đó là ai. Mọi người hãy tin ta, ta là bằng hữu của Lã Chấn Tùng, ta đâu thể hãm hại Lã Chấn Tùng.

Câu này lộ vẻ khó hiểu, Đoan Mộc Hạ chợt hỏi:

- Thế này vậy, lão tiền bối hãy tự nói ra tất cả thì hơn. Từ lúc nào có Vô Vi Tiên Tử xen vào ?

Nhìn thấy khuôn mặt của Bạch Bất Phục tuy không còn giận dữ là bao nhưng sự nghi ngờ thì quá nhiều, lão dị nhân vụt thở dài:

- Hà...! Tóm tắt lại, tất cả đều do Vô Vi Tiên Tử. Cổ nhân không hề sai khi lưu lại lời khuyên: tối độc phu nhân tâm.

Thở ra thêm một lượt nữa, lão nhân mới kể:

- Lúc ta xấp xỉ tam tuần, trên giang hồ bỗng xuất hiện một tiểu cô nương xinh đẹp. Tuy niên kỷ của tiểu cô nương này chỉ chừng đôi tám nhưng ả đã có một ngoại hiệu khá kiêu, là Vô Vi Tiên Tử. ả phải lòng ta và ta đã có một thời gian xao xuyến vì ả, sau này, khi ta biết ả cùng một lúc kết giao thân mật với ba nhân vật hữu danh khác, là Lã Chấn Tùng, Hắc Y nhân và môn chủ Độc Môn Tri Thủ, ta liền tránh xa ả. Đến một hôm, Lã Chấn Tùng tìm đến ta và trao cho ta một chiến thư mà phần hạ khoản lại lưu danh tự của ta. Chúng ta là bằng hữu nên dễ dàng bộc bạch tâm sự. Lần đó, theo Lã Chấn Tùng đoán, chiến thư này ắt hẳn phải là kế mượn đao giết người và kế đó chắc chắn có liên quan đến Vô Vi Tiên Tử. Do Vô Vi Tiên Tử chính là người giao ra chiến thư và cũng chính ả dùng một thanh trong Song Ngư Loan Tình Kiếm làm vật định tình với Lã Chấn Tùng.

Bạch Bất Phục nghe đến đây vừa bàng hoàng vừa mơ hồ đoán được sự việc đã xảy ra. Nhưng chàng vẫn yên lặng để nghe vị Bạch Y công tử thật sự nói tiếp:

- Để minh bạch điều suy đoán, Lã Chấn Tùng nói với ta là sẽ tìm Vô Vi Tiên Tử để hỏi lại. Hơn một năm dài chờ đợi vẫn không thấy Lã Chấn Tùng quay lại, ta dù không muốn thấy mặt ả cũng phải tìm đến ả.

Lão nhân bỗng đổi giọng, ra chiều bức tức:

- Chưa gặp ả ta đã chạm trán Hắc Y nhân, hẳn hỏi ta sao cứ luôn quấy nhiễu ý trung nhân của hấn. Khi ta biết ý trung nhân của hấn chính là ả, ta dần lòng tức giận để khuyên giải hấn. Hấn không nghe và đòi động thủ với ta. Để điểm hoá cho hấn hết mê muội ta đành phải dạy hấn một bài học. Hấn bại trận và bỏ đi. Nhưng sau đó, ta mới nhận ra rằng trước khi bỏ đi hấn đã dùng độc để ám toán ta. Tạm thời không hoá giải được độc chất, ta dụng nội lực để dồn toàn bộ độc chất vào hữu thủ. Không ngờ chính điều này đã hại ta.

- Hại là hại như thế nào, lão tiến bối?

Câu hỏi khá nhanh của Đoan Mộc Hạ làm lão Bạch Y công tử chạnh lòng và ngượng ngập:

- ả đến. ả động thủ. Thập Toàn Kiếm Pháp của ta vô phương thi triển, ta bị ả bắt giữ, ả dùng mọi cách để gợi tình hầu buộc ta phải nhận ả là nội tử. Ta căm ghét ả nên thoả mạ ả đủ điều. Sau đó...

- Sau đó thì sao?

Lần này là câu hỏi của Bạch Bất Phục khiến lão Bạch Y công tử nổi giận:

- Ắ hạ độc và làm ta thần mê trí loạn. Hừ ! Không biết ta đã mê loạn như vậy được bao lâu nhưng rồi cũng có lúc ta tự khôi phục thần trí. Người đầu tiên ta gặp là Bạch Cao Sơn. Hừ! Ta thấy y có vẻ mặt đoan chính nên nhận y làm đồ đệ. Ngược lại, y giúp ta đóng trọn vai tuồng của một kẻ thần trí vẫn còn mê loạn. Mọi chuyện đang tốt đẹp, ta bảo y mau đi tìm Lã Chấn Tùng. Đi thì y có đi, nhưng chỉ đôi ba năm thì y quay lại. Ngoài việc y báo cho ta biết là không tìm được Lã Chấn Tùng còn mê luyện ả Xuân Liễu cũng là Bạch y vệ như y. Ta giận y nên quát mắng y. Vì vậy ả hồ ly kia phát hiện ta không còn mê loạn, ả lập tức bắt giữ ta và giam ta vào lao ngục.

Nói đến đây, lão Bạch Y công tử bật cười lên:

- Ha...ha...ha... Không ngờ tại lao ngục đó ta gặp lại cố nhân.

- Cố nhân nào ? Có phải là Lã Chấn Tùng tiền bối không ?

Đáp lời Đoan Mộc Hạ, lão Bạch Y công tử lắc đầu:

- Lã Chấn Tùng thì bất vô âm tín. Kẻ mà ta gặp là Hắc Y nhân và còn có cả môn chủ Độc Môn Tri Thù nữa.

Không lưu tâm đến sắc mặt đang tái dần của Đoan Mộc Hạ lẫn Thôi Oanh Oanh lão tiếp:

- Cả hai đều bị phế võ công. Vì cả hai đã vô tình là con thiêu thân lao vào lửa tình của ả hồ ly.

Khó có thể tin vào điều này, Thôi Oanh Oanh kêu lên:

- Thái sư tổ của tiểu nữ phải chuốc lấy một hậu quả như vậy sao ?

Lão Bạch Y công tử kinh ngạc:

- Tiểu cô nương gọi ai là Thái sư tổ?

Nàng đáp trong tâm trạng vẫn hoang mang:

- Là Hoàng Y Nhân.

Đến lượt lão hoang mang:

- Là Hoàng Y Nhân ư ?

Ngờ có điều lầm lẫn, Đoan Mộc Hạ vội hỏi xen vào:

- Có gì không, lão tiền bối ?

Lão nhìn Đoan Mộc Hạ rồi hỏi ngược lại:

- Đã bao lâu rồi, kể từ khi xảy ra câu chuyện ta vừa thuật lại ?

Biết lão Bạch Y công tử vì trước sau hai lần bị Cuồng Tâm Tán Thần Độc làm cho thần trí thác loạn nên không phân biệt rõ thời gian, Đoan Mộc Hạ đáp:

- Người cùng chung số phận với Hoàng Y Nhân là môn chủ đời trước của bốn môn. Đã sáu mươi năm trôi qua rồi, lão tiền bối không biết thật sao ?

Mọi người hoàn toàn cảm thông cho phản ứng của lão nhân. Hết sững sốt lại phần nộ, phần nộ xong lão nhân lại vùng cười lên đau đớn:

- Ha..ha...ha... sáu mươi năm rồi ư ? Kha Ngọc Nhân ơi Kha Ngọc Nhân. Người hại ta đến thế này ư ? Ha...ha...ha...

Đang cười, lão bỗng thổ ra một búng máu.

Dù đang cảm thông cho mối thương tâm của lão, Bạch Bất Phục vì quan tâm đến phụ thân nên buộc lòng phải hỏi:

- Còn gia phụ thì sao ? Sau đó gia phụ đã như thế nào ?

Lão lừ mắt nhìn chàng:

- Bạch Cao Sơn ư ? người hỏi ta thì ta hỏi ai đây ?

Chàng lộ vẻ đau đớn:

- Gia mẫu hết bị Vô Vi Cung truy đuổi, lại bị chúng giết hại. Có lẽ số phận của gia phụ...

Lão cười lạnh:

- Nếu đúng như người nói, phụ thân người chắc chắn lành ít dữ nhiều. Đó là y tự chuốc hoạ vào thân thôi.

- Sao lại tự chuốc hoạ chứ?

Lão hất mặt lên, quên rằng hai bên miệng của lão vẫn còn dấu vết của búng máu mà lão vừa quá bi phần phải thổ ra:

- Người đừng nên hần học với ta. Từ khi ta biết, qua phụ thân người, ả hồ ly họ Kha đã lần lượt có được Bảo Điển Thiên Hoả của Hoàng Y Nhân, có Kim Dung Chân Kinh của môn chủ Độc Môn Tri Thủ cùng những sở học về độc của họ, ta đã cảnh báo phụ thân người, ta bảo phụ thân người ngày nào chưa tìm được Lã Chấn Tùng thì đừng nên quay lại Vô Vi Cung. Phụ thân người nào chịu nghe ta. Đã vậy, phụ thân người còn để tơ tình trối buộc. Ta hỏi người, ta gọi y là nghịch đồ là đúng hay không đúng ?

Uất ức, chàng tìm cách tranh biện:

- Khác với những lời này, di tự của gia mẫu cho tiểu bối biết rằng gia phụ chỉ là ngoại nhân so với Vô Vi Cung. Sao...

Lão ngắt lời chàng:

- Vậy thì sao ? Ngay lúc phụ thân người theo lệnh ta ly khai khỏi Vô Vi Cung, phụ thân người không phải là ngoại nhân thì là gì bây giờ ?

Chàng vẫn tìm lời biện minh cho phụ thân:

- Giả như vì lo lắng cho sư phụ, sợ sư phụ bị Vô Vi Tiên Tử hãm hại, gia phụ không tìm được Bích Dạ Cung Chủ đành đơn thân độc lực quay lại thì sao?

Lão ...a...a... Thái sư phụ sao không nghĩ đến thành tâm của gia phụ?

Lão có phần sững sốt:

- Người vừa gọi ta là gì?

Chàng ấp úng:

- Gọi là...là...Thái sư phụ!

Ngõ lão phát tác, nào ngờ lão lại cười lên sặc sụa:

- Ha..ha...ha... thái sư phụ. Thời gian qua nhanh đến thế sao ? Bây giờ đã có người gọi ta là thái sư phụ rồi sao ? Ha..ha..ha.. oe!

Lão lại thổ một búng máu khiến Bạch Bất Phục càng thêm áy náy lẫn lo ngại:

- Thái sư phụ nên bình tâm. Nếu thái sư phụ còn phiền trách sư phụ, diệt nhi cam tâm chịu tội thay.

Đưa tay lau qua khoé miệng, tay của lão run lên thấy rõ, lão cười dài:

- Ha..ha..ha..! Hảo, hảo diệt nhi. Có lẽ người nói đúng, có lẽ phụ thân người vì quan tâm đến ta nên mới trái lời ta. Được rồi. Người đã gọi ta là thái sư phụ, thái sư phụ này đành lòng nào trách phạt người. Ha..ha..ha..!

Lão cứ cười vang và càng cười, sắc mặt của lão càng đỏ dần, đỏ đến Bạch Bất Phục phải lo sợ:

- Thái sư phụ đừng cười nữa. Sắc mặt của Thái sư phụ đang đỏ ửng lên kia kìa.

Như không để tâm đến sự lo lắng của chàng, lão nói như than vãn:

- Sáu mươi năm đã qua, niên kỷ của ta đã xấp xỉ gần trăm. Á hồ ly họ Kha không biết lúc này còn sống hay đã chết ? Nếu sống, ả phải nghĩ sao khi diện mạo của ả cứ như một lão bà ngoại thất tuần ? Sinh, bệnh, lão, tử, vòng đời trói buộc này có chịu buông tha cho ả không?

Nhìn thấy một vết đen bỗng xuất hiện ngay huyệt mi tâm của Thái sư phụ, không những chàng không dám cho Thái sư phụ biết sắc diện của Vô Vi Tiên Tử hiện giờ trông ra sao, chàng còn lo lắng cho Thái sư phụ nên phải gọi:

- Thái sư phụ đừng nói nữa. Người mau bế kín huyệt mạch lại, dường như bên trong nội thể của Thái sư phụ hãy còn ẩn tàng độc chất.

Nghe thế, lão nhân vội vã vận khí và xem lại kinh mạch.

Lão chợt gầm lên:

- Là Nhất Nguyệt Hoàn Trường Tán! Kha Ngọc Nhân. Hoá ra người hãy còn sống? Người ở đâu ? Mau lại đây nào. Mọi người khi nghe vậy, đa phần đều thất kinh hồn vía vì ngỡ rằng lão nhân quả thật đã phát hiện được tung tích của Vô Vi Tiên Tử.

Nhưng riêng Bạch Bất Phục thì hiểu rõ hơn. Dựa theo danh xưng của chất độc thì đoạn trường tán này sẽ công phạt nếu sau đó đúng một tuần trăng không được uống giải được hoặc được tạm khống chế. Tính từ thời điểm thái sư phụ chàng xuất hiện cho đến giờ, một tuần trăng vừa đúng, nhất nguyệt đoạn trường tán đương nhiên phát huy độc

tính. Chính vì nghiệm ra điều này, Thái sư phụ chàng mới biết Vô Vi Tiên Tử hãy còn sống ?

Chàng hốt hoảng gọi Thôi Oanh Oanh:

- Oanh Oanh. Muội mau lấy Song Ngư Loan Tình Kiếm cho ta.

Nhận lấy, chàng vội trao cho Thái sư phụ:

- Đây là Tỵ độc châu, Thái sư phụ....

- Hự...

Toàn thân lão Bạch Y công tử vụt tím tái và ngã xuống.

Lao nhanh đến định cho Tỵ Độc Châu vào miệng Thái sư phụ, chàng nghe Thái sư phụ thều thào:

- Độc đã công tâm, muộn rồi hài tử. Phải chi có huyết của Bạch Hạc ngàn năm thì may ra...

- Bạch Hạc ngàn năm ?

Chàng kêu lên:

- Có phải là Bạch Hạc được Vô Vi Tiên Tử nuôi dưỡng ?

Lão trợn trừng hai mắt uất ức:

- Đó là linh diệu do ta được tiền nhân lưu lại, sao lại lọt vào tay ả họ Kha ? Hự! Thảo nào... Thảo nào công lực của ả mau chóng đạt được mức đại thành...

Bạch Bất Phục suýt nữa đã bật khóc:

- Thái sư phụ. Bạch Hạc mới bị yêu phụ giết hại cách đây không lâu. Trong huyết mạch của hài nhi có cả huyết máu của linh diệu Bạch Hạc. Liệu có giúp ích gì cho Thái sư phụ không ?

Hai mắt tuy sắp lác thần nhưng lão vẫn gượng nhìn chàng:

- Hài tử cũng uống được huyết máu của Bạch Hạc ư ? Tốt ! Tốt lắm. Mau làm theo lời ta. Hãy tìm một nơi chốn... chí tâm chí hàn... để...

Chàng cướp lời:

- Điều này hài nhi đã thực hiện rồi. Hài nhi đã khai thông được Sinh Tử Huyền Quan. Còn gì nữa không, Thái sư phụ ?

- Hãy còn ! Năm năm, đó là thời gian ngắn nhất để... để ả trích huyết Bạch Hạc đủ mười giọt. Tính đến nay.., tính đến nay ả chưa thể có nội lực bằng... bằng hài tử. Nhớ lấy. Muốn đối phó với ả... ngoài nội lực thâm hậu thì... thì... cần phải luyện được.....âm công ngũ tuyệt của...của...

- Điều này hài nhi cũng biết rồi. Thái sư phụ yên tâm. Vì Thái sư phụ, vì song thân, vì cung thủ Bích Dạ Cung đời trước và toàn thể môn hạ, hài nhi quyết lấy mạng mụ hồ ly và tiêu diệt Vô Vi Cung.

Doan Mộc Hạ đứng gần đó vội nhắc:

- Nhị ca thử hỏi về địa điểm của Vô Vi Cung xem, chúng ta vẫn chưa biết gì về điều này.

Nghe lọt tai câu nói của Đoan Mộc Hạ, lão nhìn nàng:

- Cô nương nhờ đâu mà biết...

Đoan Mộc Hạ vội đáp do đã đoán biết điều lão muốn hỏi:

- Thập Toàn Kiếm Pháp phải không ? Lúc lão tiên bối mê loạn đã thi triển kiếm pháp Thập Toàn. Tiểu nữ chỉ theo đó mà học lỏm.

Lão cười hài lòng:

- Khá lắm. Mai hậu, lão nhờ cô nương dùng chính... chính kiếm pháp này để... để phân thây...

Vẫn đoán được, nàng đáp ứng:

- Phân thây ả hồ ly, đó cũng là tâm nguyện của tiểu nữ.

Quay sang Bạch Bất Phục, lão hỏi:

- Hài tử. Tính danh của người... là gì ?

Nghe chàng xưng danh lão cười:

- Bất Phục! Hay lắm! Chứng tỏ song thân ngươi rất... rất căm thù ả... ả hồ ly! Khi nào có... có dịp, ngươi thay ta... tạ lỗi phụ thân ngươi. Và bảo y rằng... ta... ta... ta... không còn...gọi là ..là...là... nghịch đồ nữa. Hự!

Chàng suýt nấc nghẹn nhưng vẫn kêu:

- Thái sư phụ. Vô Vi Cung tọa lạc ở đâu ?

Lão gắng gượng nói nhưng chỉ nói hai chữ:

- Ở...Võ...Hự.

Đúng lúc lão Bạch Y công tử của sáu mươi năm trước nhắm mắt lìa trần, ở ngoài xa có tràng cười ngạo nghễ vọng vào...

- - - - - o o O o o - - - - -